

HOROR

FLINT MAXWELL

MRAZENÍ

ZLO ČÍHÁ NA KAŽDÉM KROKU...

MRAZENÍ

Copyright © 2020 by Flint Maxwell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3688-1 (pdf)

FLINT
MAXWELL

MRAZENÍ

přeložil Jan David

F**B****S**

Pro Carmen, jejíž láska a podpora neznají mezí.

Když už si myslíte, že jste spadli na úplné dno, spatříte pod sebou další padací dveře.

MARISHA PESSL, *Noční film*

AVERY'S MILLS

Mrtvý muž hleděl do nebe.

Byl zpola zasypaný sněhem, tvář zkroucenou bolestí. Ze široké rány uprostřed těla mu visely vnitřnosti. Trup mu pokrývala rozcupovaná červená zimní bunda a z rozšklebených trhlin se sypalo tuhé peří. Co ho takhle... *zřídilo*? Přízraky? Nebo něco jiného?

At' to udělalo cokoliv, pořádně se to na něm vyřádilo. Chudák.

El a Mia čekaly na parkovišti na můj signál. Vzpomněl jsem si, že mi o té červené bundě Mia říkala, než jsem se vydal hledat jednu z garáží rezortu. Prý to nemůžu minout – a měla pravdu.

Jmenoval se Billy a byl to otec dítěte, co se Mie mělo narodit asi za měsíc. Už jsem se chtěl zeptat, jak umřel, ale udržel jsem se. Teď na to nebyl čas. Potřebovali jsme ten druhý skútr a už odsud vypadnout.

Napadlo mě, že toho chlápka možná zabila Mia a odmítá to přiznat. Taková věc jako zabití člověka s vámi pořádně zacvičí. Pak jsem si však uvědomil, jak rozpustile

se Mia chová, a zapochyboval jsem, jestli by se vůbec obviňovala nebo měla špatné svědomí, obzvláště vezmu-li v potaz okolnosti. Při našem prvním setkání mi ukázala tu škaredou ranku na spodním rtu. Prý si ji vysloužila od Billyho – jeho silnou stránkou byl zřejmě pravý hák.

Znovu jsem se podíval na jeho tělo, na tvář strnulou děsem, a napadlo mě, že si tenhle chlápek možná zasloužil smrt. Ale nikdo, ani můj největší nepřítel, si rozhodně nezasloužil... *tohle*.

Tu noc, co jsem ji potkal, jsme se s Miou všichni trochu poznali. Šla se mnou na benzínku, kde jsme prošli rozbitými skleněnými dveřmi a přivítali nás El, Stone, Mikey a Žvejk. Všichni kromě psa měli zbraně.

Teda... říkat tomu zbraně je trochu silný slovo.

Jasně, dostat po hlavě zmrzlou dvoulitrovkou spritu, kterou se napřahovala El, by asi bolelo, ale bral bych radši to, než aby mě zastřelili nebo sežehli plamenometem z repelentu, co jsme používali proti přízrakům.

Co se týká Stonea a Mikeyho... jejich „zbraně“ byly... nenapadá mě lepší výraz než *komické*. Mikey před sebou mával laciným růžovým plastovým holítkem. Ve spěchu, aby našel něco, čím se může bránit, zapomněl vyndat čepele z plastového krytu. Když mu za to Stone vyčinił, Mikey jen pokrčil rameny a řekl, že je to lepší než nic. Já si tím tak jistý nebyl.

Stone se jedním bokem opíral o pult, v levé ruce svíral berli a v pravé cosi, co podle něj byl pepřák. Ukázalo se, že je to osvěžovač vzduchu *Půlnoční lilie*. Plechovka byla tmavá, a tak se podle Stonea snadno spletla. Když jsem se jeho marné snaze zasmál, přešel do defenzivy a pronesl: „Beztak to bude aspoň štípat do očí. Chceš to zkusit, Grady?“

To jsem teda fakt nechtěl, takže jsem jim radši rychle představil Miu. Ustrašeně zvedla ruku a řekla: „Ahoj všichni. Ráda vás poznávám.“

Přes všechny ty vrstvy oblečení byste nepoznali, že je těhotná – *v osmém měsíci*. Pokud vůbec, tak by se vám mohla zdát trochu při těle, ale když jste se jí podívali do obličeje, vyhublého od nedostatku řádné stravy a spánku, sužovaného stresem, mohli jste jen hádat, čím to, že je tohle děvče s hubenou tváří tak... *oblé*.

Tohle hádání právě zjevně probíhalo u Stonea a Mikeyho. Koukalo jim to z očí. Na rozdíl od nich nebylo El na Mie nic podezřelého, nebo prostě – na rozdíl od nich – neudělala to, co – musím to přiznat – udělá každý frajer, když kolem něj projde pěkná kost. Prostě si nemohli pomoci a přejeli ji pohledem od hlavy až k patě. Za to může DNA, ne? Nebo náš mozek jeskynního muže, co neustále hledá potenciální družku? Těžko říct, ale já se vám snažím říkat jen pravdu pravdoucí, a ta taky zajímala Stonea s Mikeym.

Mia naneštěstí přistihla Stonea, jak na ni zírá. Ne zrovna dobrý první dojem. Zahleděla se na něj a pronesla:

„Řekla bych ti, aby sis mě vyfotil, ale to bych ti radši nako-
pala koule.“

„Co?“ zavrčel Stone hlasem, co najednou opravdu při-
pomínal jeskynního muže.

„Zrovna mě v podstatě *vojel* vočima, ty čuně.“

Stone rychle obrátil pohled ke stropu. „No... to ne...
nic takovýho jsem neudělal,“ a neohrabaně se uchechtl.
„Jako by se ale stalo.“

Stoupl jsem si mezi ně, protože jsem věřil, že když
dostane příležitost, dá mu Mia vážně ránu pod pás, han-
dicap nehandicap, a řekl jsem: „Tak se omluv, kámo.“

Po chvíli Stone řekl: „Tak jo, omlouvám se, jo? Máš
pravdu – zíral jsem na tebe.“

„Já taky,“ přidal se Mikey. „Taky se omlouvám.“

„Mikey?“ podivila se El šokovaně. „Seš nechutnej.“

Rozhodil rukama. „Co je? Nemůžu si pomoci! Jsem
chlap a“ – ztišil hlas – „ona je *krásná*.“

„Hele, vychladni, chlapečku,“ zašeptal Stone. „Neber
si ji do huby, počkej, až si začne ona.“

Chvíli trvalo, než nám jeho narážka došla, a asi si
dovedete představit, jak jsme zareagovali: hromadný
sténání a potřásání hlavou.

„Sorry,“ uculil se Stone.

„Ale ne, věřte mi, já už si začala,“ ujistila je Mia.

„No super, takže umřu jako panic,“ naříkal Mikey.

Eleanor se otočila a vyběhla pryč. „Tak jo, už jsem
slyšela *dost!*“

„Vy se, kluci, nežinýrujete, co?“ zeptala se Mia s úsměvem od ucha k uchu.

Stone příkyvoval. „Jo, radši si všechno řeknem... natvrdo.“

Mikey se k ní naklonil a zašeptal: „Chápeš, jo? Natvrdo –“

„Já jsem to pochopila. Nejsem starej páprda jako tady Grady s tímhle prasákem.“ Uchichtla se a potřásla hlavou. „Ale jo, abych řekla pravdu, tak tuhle opravdovost oceňuju. A v duchu týhle opravdovosti bych vám teď, kluci, měla svěřit to *svý* tajemství.“ Šťouchla do mě loktem. „Grady už to ví. Je něco jako reinkarnovaná matka Tereza, nebo tak. Každopádně to na mně přes všechny tyhle hadry asi nepoznáte.“ Mávla rukou. „Myslím, že až vám to řeknu, měli byste hlasovat.“

„Hlasovat?“ zeptal se Stone a zvedl hlavu. „Hlasovat o čem?“

„O tom, jestli s váma budu moct zůstat.“

Ostatní si vyměnili zmatené pohledy a pak se otočili na mě. Pokrčil jsem rameny – mé tajemství to nebylo.

Mia si rozepnula bundu a teatrálně vystrčila břicho.

„A... sakra,“ řekl Stone.

„Ty seš – těhotná?“ zeptal se Mikey šeptem.

„Vlastně ne. Jenom jsem přišla z tý hospody, co v ní můžeš sníst všechno, co se do tebe vejde.“

Zasmál jsem se.

Mikey se poškrábal na hlavě a pozvedl obočí.

Stone si dal ruku na pusku a zašeptal: „Ta je těhotná jak hrom, kámo.“

Pár vteřin nato přišel Žvejek, postavil se na zadní a zvědavě si Miu očichával. Přivolal jsem ho k sobě. Koukl jsem na něj, jako že *To se nedělá, očichávat cizí lidi*, on štěkl na souhlas a já si ho přitiskl na prsa. Bůh ví, že jsem po pobytu v těch mrazivých podmínkách potřeboval každej kousek tepla.

„To je úžasný,“ vzdechla Eleanor a v podstatě k Mie přiskočila, rozzářena jako slunce, co jsme dřív znali. „A v kolikátém seš?“ Vzala si Miiny ruce do svých a Mia se mírně odtáhla. Myslím, že spíš překvapením, než že by se urazila.

S tím, jak málo jsem toho věděl o její minulosti, jsem měl pocit, že pro ni je takovýhle mezilidský kontakt něčím cizím. Těžko se jí od začátku vánice dostalo podobného přátelského gesta, obzvlášť od Billyho, který se patrně opravdu nežinýroval, když ji zmaloval tak, že jí po něm zbyla ta ranka na vnitřní straně spodního rtu.

„Kousek po osmým,“ odpověděla Mia.

El vypískla a spráskla ruce. „To je vzrušující!“

Vzrušující to bylo, to jí neberu, a taky toho vzrušujícího kolem nebylo zrovna moc. Zároveň to ale bylo trochu... děsivý. Díky svému zázemí El o zdravotnictví něco věděla, ale těžko mohla rodit dítě. Učit se z knížek je jedna věc, dělat to ve skutečnosti je něco úplně jiného.

Já bych to teda nezvlád a vsadím cokoliv, že Stone s Mikeym taky ne. Zbýval tedy Žvejek a... no jo. Budem nahraný, pokud neseženem řádnou lékařskou péči.

„Ehm,“ ozvala se Mia. „Taky jsem byla vzrušená. Teď už tolik ne, víš? S tím zasraným sněhem, co je všude kolem.“

„Ale ne, bude to dobrý.“ El ji znovu vzala za ruce a zadívala se jí do očí. Ještě nikdy jsem Eleanor neviděl tak vážnou. „To ti slibuju, Mio.“

Mia už její pohled dál nesnesla, zadívala se na něco na podlaze a jen zamumlala: „Díky.“

„Hmmm,“ odvětila El a potřásla hlavou. „Podívej se na mě, Mio.“

Mia ji zdráhavě poslechla.

„Všechno bude dobrý,“ řekla El a přejela pohledem po nás. I slepý by v jejích očích viděl nebezpečí, které nám hrozilo, kdybychom neodpověděli to, co chce slyšet. „Že jo, kluci?“

Jednohlasně jsme přitakali. Ale věřili jsme tomu? Mia to řekla nejlíp: *Ehm...*

Obě ženy se od sebe oddělily. Mia se mírně odvrátila, zvedla si ruku k obličejí a snažila se nenuceně otřít slzy, než stačí spadnout. Viděli jsme to všichni, ale nikdo to nekomentoval.

Mia si odkašlala. „Vy jste hodný, že jo?“ ujišťovala se. „Ochotný a tak.“

Pozvedl jsem obočí. „Říkal jsem ti to.“

„Tak moment,“ opáčil Stone. „Myslel jsem, že budem hlasovat.“

El ho hřbetem ruky praštila do ramene. „Nevšímej si ho. A vítej do rodiny.“

Venku v Avery's Mills padal všude kolem mě sníh a já hleděl na Billyho vykuchané tělo déle, než bych měl. Cítil jsem, jak mě pomalu opouští rozum (tedy to, co z něj zbylo, a toho nebylo moc). Lidská mysl není stavěná na takové hrůzy, a přesto jsem tam stál a vnímal každý detail. Přesně jako u autonehody. Víte, že se tam nechcete dívat, ale nemůžete jinak.

Jako by mi oči zamrzly na místě. Myslím, že bych ani nedokázal mrknout. V hlavě jsem vymýšlel všelijaké scénáře, jak se tohle asi mohlo stát, ale žádný mě nenapadal.

První společnou noc uložila El Miu do našeho malého tábořiště v prostřední uličce, zatímco já se pokoušel rozdělát další oheň. Chvilí to trvalo, ale povedlo se mi to. Jen co se v ohni roztančily plamínky, skoro všechny naše obavy roztály. Tak příjemné bylo jejich teplo.

Vstal jsem a ukázal na Miu. Byla opřená o regál. Na tváři se jí odrazilo oranžové světlo a poprvé od chvíle, kdy jsem ji poznal, vypadala klidně.

„Skittles a hovězí jerky, že?“

„No jo, sakra. Málem jsem zapoměla!“ odpověděla Mia.

Luskl jsem prsty. „Jdu pro to.“

„Co to má...“ podivil se Stone, když jsem procházel kolem něj. „Skittles a Jerky? To je nějaká vaše nová pornopřezdívká? Líbí se mi, jen ne tolik jako ta tvoje stará.“ Poklepal si na bradu a obrátil oči ke stropu. „Jakže to bylo?“

„Gaydy‘?“ odpověděl Mikey opatrně.

Stone se rozesmál. „Dost dobrý, Mikey, dost dobrý. Mě napadlo něco jako ‚Klackolízal Grady‘, ale tys to vystih‘.“

„Už byste měli dospět,“ odušila Eleanor. „Oba.“

Z uličky se sladkostmi, kde jsem z regálů vybíral Skittles, jsem zavolal: „Souhlasím s El.“

„V klidu, Grady. Jenom si děláme srandu,“ řekl Stone, ačkoliv hned nato zašeptal něco jiného, nejspíš nějakou další nepatřičnou a nekorektní narážku na moji sexualitu, protože už se s Mikeym zase začínali smát. Přidala se k nim dokonce i Mia. Zašel jsem za roh a zaujal své místo u kbelíku s ohněm. Eleanor se snažila skrýt úsměv. Stone musel říct něco pořádně vtipnýho, ale já už se neptal. Dost možná jsem to už stejně slyšel – a nejspíš ještě uslyším.

Podal jsem Mie Skittles a sušené hovězí. „Mohla by sis je rozehřát u ohně, ať si nevylámeš zuby.“

Při pohledu do Miiných hladových očí jsem pochyboval, že v sobě najde tolik trpělivosti – a taky že ne. Roztrhla obaly a do pusy si nacpala několik Skittles a pár kusů hovězího. Její čelist měla hodnou chvíli co dělat, aby všechno rozzvýkala, ale řekl bych, že to Mia po pár pokusech vzdala a prostě celé sousto spolkla.

Stone vypadal naprosto znechuceně. Dokonce musel potlačit dávení, které však podle mě jenom mistrně zahrál. Všechny ty předváděčky scén z Helžiny červené knihovny se vyplatily.

„Kristepane, vedle tohodle mi i Crown Apple přijde lahodná. Co to máš s mozkiem, že tě napadne jíst Skittles zabalený do plátku masa?“

Mia s plnou pusou pravila: „Polib si,“ i když to znělo spíš jako *foifsy!*

„Neshazuj to, když's to ani neochutnal,“ řekl jsem Stoneovi, který okamžitě předvedl další nával, tentokrát přímo mně do obličej. Mávl jsem si rukou před nose a zaglosoval, že je škoda, že si předtím nenastríkal do pusy *Půlnoční lilii*.

„Nechte ji bejt,“ napomenula nás El nazlobeně. „Jinak voba spíte venku.“

Stone i já jsme ztichli.

Pár minut nato, jakmile jsme se poněkud zkrotili, jsem Miu poprosil, ať nám poví o místech, o nichž mluvila venku. O Městech světla.

„S Billym jsme asi měsíc zpátky bydleli v hotelu kus od silnice,“ začala Mia. „Nikdo tam nebyl, jenom my. Nic pěkného, ale z nějakýho důvodu se tam pořád ještě topilo a v kuchyni byla hromada jídla. Dost na pár tejdů. S Billym jsme v posteli koukali na dývko, co jsme našli ve ztrátách a nálezech. Nějaká gangsterka. *Mafiáni*, nebo tak něco – nic pro mě, ale na zabití času dobrý. Najednou jsme z haly zaslechli nějaký bouchání. Billy popad' pistoli

a běžel dolů, já hned za ním, zabalená v hotelovém prostěradle a vyděšená k smrti.“

Aby nás trochu napínala, na okamžik se odmlčela. Všichni jsme pozorně poslouchali, naklonění k ní, zvědaví, co bylo dál. Popravdě jsem nějaký příběh vážně potřeboval. Lechtivý romantárny z Helžiny knihovničky už jsem číst nemoh', a tak se pomalu dostavoval abstrák.

„Mysleli jsme, že je to jedna z těch věcí. Já jim říkám přeludy. Jo, jo, já vím, že jim všichni říkáte přízraky nebo příšery, tak mi to odpusťte. Ale nic takového to nebylo. Zrovna trošku svítlo slunce – a jak víte, tyhle zmrdi světlo nesnášej.“

„A kdo to teda byl?“ zeptal se Mikey a přitáhl si kolena k tělu. Žvejkovy vypoulené oči vystoupily ještě víc, jako by ho to taky zajímalo.

„Byli to ty zasraný Griswoldovi,“ odvětila Mia.

„Griswoldovi?“ podivil jsem se.

„Viděli jste *Bláznivou dovolenou*? Ten film s Chevy Chasem a tím šprtem ze *Snídaňového klubu*?“

Stone a já jsme přikývli, Eleanor ho prý viděla, ale moc si ho nepamatuje (na což jsem řekl, že to musíme co nejdřív napravit) a Mikey vůbec netušil, o čem Mia mluví.

„Griswoldovi! Tak se v tom filmu jmenovala ta rodina, ne?“ řekla Mia a mávla rukou, v níž držela prázdný pytlík od Skittles. „Ale to je teď fuk. Pojmenovala jsem je tak, protože mi je připomínali. A taky proto, že jsem se nikdy nedozvěděla jejich příjmení. Prostě máma, táta a dvě děti. Všichni měli veliký bílý starý bundy a batohy. Tomu

menšímu děcku bylo tak šest nebo sedm a sníh mělo skoro po bradu. Chudák malej. Cestovali na jih, když pár dní po začátku vánice v rádiu něco zaslechli. Vládní vysílání o uprchlickejších táborech. Říkali jim ‚Města světla‘ a nejbližší bylo v Kentucky, kousek od hranic Ohia.“

„Proč jste nešli s nima?“ zeptal jsem se.

Přes Miin obličej se mihl stín nejistoty. Aniž by se na mě podívala, po delší odmlce odpověděla. „Tohle je místo upřímnosti, že jo?“

Eleanor přikývla.

Mia pokrčila rameny. „Takže bych asi taky měla být upřímná.“

S potřásáním hlavy nám vyprávěla, jak tahle rodina zůstala na noc v hotelu, pár pokojů od toho, kde spala ona s Billym. Hodně se skamarádili. Dokonce se bavili o tom, že se dají do kupy a na jih vyrazí společně. Zdálo se to mnohem logičtější než bezcílne bloumat zmrzlou pustinou a hledat úkryt, jídlo a trochu pohodlí.

„Jenže Billy,“ pokračovala Mia, „dostal nápad, že je v noci okradem, až usnou. Já to nechtěla. Nebudu lhát a tvrdit, že jsem ho prosila, ať to nedělá, ale byla jsem proti – Bůh mi je svědkem. Možná jsem se měla víc snažit a Griswoldovy varovat, ale neudělala jsem to.“ Roztěkaně si přejela jazykem přes spodní ret. „Billyho jste prostě nechtěli naštvat.“

„Okradli jste je?“ ptal jsem se.

Mia se mi podívala do očí a odpověděla. „No, já jim nic nevzala ani jsem je nesvázala. Ale stála jsem tam